

Letres de batalla
de la València medieval
Els Crespí i els Blanes
(1462 – 1515)

Edició a cura de
Vicent Pons Alós

VNIVERSITAT
ID VALÈNCIA

2021

*f*onts històriques valencianes

L*etres de batalla*
de la València medieval

*f**onts històriques valencianeS*
80.

*L*etres de batalla
de la València medieval
Els Crespí i els Blanes
(1462 – 1515)

Edició a cura de
Vicent Pons Alós

VNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

•
2021

*f*onts històriques valencianes

Directors de la col·lecció
Antoni Furió i Enric Guinot

© *Vicent Pons Alós, 2021*

© *D'aquesta edició:*
Acadèmia Valenciana de la Llengua, 2021
Universitat de València, 2021

Disseny de la col·lecció: J.P.

Il·lustració de la coberta:
Detall del *Retaule de Santa Creu* (princ. s. XV),
atribuït a Miquel Alcanyís.
Museu de Belles Arts de València

Coordinació editorial: Maite Simón

Correcció: Elvira Iñigo

Maquetació: Inmaculada Mesa

ISBN (AVL): 978-84-482-6593-9

ISBN (UV): 978-84-9134-837-5

Edició digital

ISBN: 978-84-9134-838-2 (ePub)

ISBN: 978-84-9134-839-9 (PDF)

*Al professor Josep Trenchs i Òdena,
in memoriam*

Mossén Crespí Valdaura e lo fill de mossén Vidal de Blanes, los pus pacífichs cavalés del regne, per hun poch de terme de sos lochs vengueren a gran congoxa, que los jurats de València ni altres gens no'ls pogueren concordar. De què lo senyor rey los asignà camp de batalla en la ciutat de Çaragoça per al dia de Aparici, a la qual jornada foren los dits cavalés, e lo senyor rey los poroguà per al dia de sant Johan. E per a la jornada foren los dits cavalés ab molta puxança, e foren en Navarra, hon lo dit senyor rey los asignà lo camp, e lo senyor rey los porogà fins que fos en València e hun mes après. E de aquí avant no sé què feren.

Melcior MIRALLES,
Crònica i dietari del capellà d'Alfons el Magnànim

Introducció

Lluís Crespí de Valldaura i Francesc Berenguer de Blanes, prototips de cavallers medievals que viuen les aventures de l'heroi de les novel·les de cavalleria, són alhora figures de transició entre l'època medieval i el Renaixement. A l'un i a l'altre els veurem participar tant en justes i certàmens poètics com en batalles a ultrança. Ambdós comparteixen ascendents de la vella noblesa catalana i dels nous llinatges de mercaders i ciutadans de l'oligarquia valenciana.¹ L'un i l'altre redacten amb una escriptura indiferenciada elemental de base els seus diaris i «llibres de compte e rahó»,² i tenen a les seues biblioteques obres com els *Facta et dicta memorabilia* de Valeri Màxim, la *Fiametta* de Boccaccio o les *Epístoles* de Sèneca.³

¶¹ Sobre els Crespí de Valldaura, *vid.* V. PONS ALÓS, *El señorío de Sumacàrcer en la Baja Edad Media. De mudéjares a moriscos*, Xàtiva, 1995; ÍD., *El Fondo Crespí de Valldaura en el Archivo Condal de Orgaz (1249-1548)*, València, Universitat de València, 1982. Sobre els Blanes, *vid.* Martí DE VICIANA, *Libro segundo de la Crónica de la ínclita y coronada ciudad de Valencia y de su reino*. Edició a cura de J. Iborra, València, Universitat de València, 2010, pp. 246 i 323. Sobre Francesc Berenguer de Blanes, *vid.* A. RUBIO VELA, *Valencia, el príncipe de Viana y Juan II. Un patriciado ante la crisis política de la Monarquía (1460-1461)*, València, Gráficas Papallona, 2016, pp. 94-101. ¶² Cfr. M. Luz MANDINGORRA LLAVATA, «“Comensí a escriure en lo present libre per mamoriegar”.

Escrituras del recuerdo entre la Edad Media y el Renacimiento», dins A. CASTILLO GÓMEZ, *Culturas del escrito. Del Renacimiento a la contemporaneidad*, Madrid, Casa de Velázquez, 2015, pp. 149-160. L'edició del dietari de Lluís Crespí, per V. PONS ALÓS i M. Luz MANDINGORRA; l'edició de diferents dietaris i llibres de compte e rahó dels Blanes, a càrrec de M. RODRIGO LIZONDO i V. PONS ALÓS: *Dietaris i llibres de memòries d'una família de la noblesa valenciana: els Vidal de Blanes* (pendent de publicació). ¶³ Cfr. O. PEREA RODRÍGUEZ, «Los Crespí de Valldaura, poetas y caballeros de Valencia», dins *Estudio biográfico sobre los poetas del Cancionero General*, Madrid, CSIC-Instituto de la Lengua Española, *Anejos de la Revista de Filología Española*, 2007, pp. 109-132.

Les concessions de la jurisdicció total atorgades per Alfons el Magnànim i per Joan II als respectius senyors no sols disminuïren el poder fàctic i econòmic de les ciutats reials i les seues oligarquies, que tenien jurisdicció sobre tot el seu terme general, sinó que comportaren una redistribució de l'espai amb l'amollonament dels termes particulars de cada senyoriu.⁴ En 1462 Joan II concedeix a Lluís Crespí de Valldaura la jurisdicció total, civil i criminal, mer i mixt imperi sobre el seu lloc de Sumacàrcer, que el seu pare Guillem Crespí havia comprat en 1433 a Isabel Pardo, vídua de Guillem Galceran de la Serra. Situat al terme general de Xàtiva, l'esmentat privilegi va conduir a un primer conflicte amb Francesc Berenguer Vidal de Blanes, senyor del veí lloc de Cotes.

El desencadenant de la batalla fou la pretensió d'ambdós cavallers de tenir els drets de pastura —emprius— d'una ampla zona fronterera entre Sumacàrcer i Cotes. Com era costum en matèria d'emprius, Crespí i Blanes acudeixen en primera instància a la jurisdicció ordinària i al tribunal especial dels jurats de València.⁵ El 8 de gener de 1462 el rei els ordenà firmar «pau i tregua».⁶ Però, el 2 d'abril de 1462, Francesc Berenguer de Blanes remet una «lletra de requesta o deseiximent a ultrança» a Lluís Crespí en què, després d'indicar que «si vós voldreu dir que los moros de Cotes no sien en posseció de ampriar e no agen ampriat e acostumat de ampriar en lo terme de Sumacarse, a vós dich que mentiu e mentreu», el desafiava a la batalla, deixant a les seues mans, com era norma als tractats de cavalleria, l'elecció d'armes, jutge i plaça.⁷

Crespí contestà a Blanes el 6 d'abril que elegia com a jutge Joan II, rei d'Aragó, i per armes:

a cavall ab arnés de cama e de cuixa, de pes de quinze lliures, acostumat de portar en guerra, sens nenguna maestria, falda e gocets de malla, segons és acostumat de portar en guerra, cuyraça blanca de açer de pes de vint-e-dos lliures, sens scarcelles e ab rest, acostumades de portar en guerra, guallardets, canons e guardes de pes de nou lliures e mija, guans de acer sens guarda ne vayrescut ne altra maestria, de pes de tres lliures, cabacet e bavera de pes de dotze lliures e miga, dues spases cascú, la una de cinch palms e mig, copagorja de dos palms e mig del cap fins a la punta, una lança de larch de quatorze palms cascú ab lo ferre de migana gruxa de una natura de fust e lo ferre de córrer puntes sens neguna maestria ab rest de cuyro e dos palms de la coha, e los caballs encubertats ab cubertes de brúffol ab fancalets acostumats de portar en guerra e testera

¶ ⁴ Cfr. J. P. GALIANA CHACÓN, V. PONS ALÓS, «La Carta Puebla de Fondos: la Ribera a finales de la Edad Media», *V Asamblea d'Història de la Ribera*, Almussafes, 1989, pp. 63–81. ¶ ⁵ AMV, *Lletres missives*, 25, f. 36r-v (cfr. RUBIO VELA, *op. cit.*, p. 101). Sobre els jurats de València com a tribunal per resoldre en primera instància els conflictes per

emprius, *vid.* J. V. CALATAYUD CASES, *Los libros titulados de «Clams» del Archivo Histórico Municipal de Valencia. El Libro d'Amprius e repenyores dels honrats jurats e síndich de la ciutat. 1381-1382*, Universitat de València, Departament d'Història Medieval, treball final de màster, 2012. ¶ ⁶ Document 3. ¶ ⁷ Document 4.

de acer sens neguna maestria, sella de cosser acerada segons és acostumat portar en guerra, ab lo arçó de davant de hun palm de alt e hun palm e una mà de ample, streps delligats, sens neguna manera de altres armes en les persones nostres ne en los cavalls.⁸

Les cartes foren remeses de l'un a l'altre mitjançant trompetes i procuradors, bé entregades personalment o bé amb una còpia de la missiva clavada a la porta de la casa. Altres còpies foren col·locades en llocs públics, com la Llotja o les portes de la ciutat, i cadascun dels actes era registrat per notaris.

DE F. BERENGUER VIDAL DE BLANES A LLUÍS Crespí DE VALLDAURA	DE LLUÍS Crespí DE VALLDAURA A F. BERENGUER VIDAL DE BLANES
1462, abril 2. València [3]. <i>Lletra de de-seiximent.</i>	1462, abril 6. València [4]. Accepta el desafiament, tria armes i es compromet a elegir jutge i plaça.
	1462, juny 1. València [9]. Comunica acceptació de Joan II com a jutge i fixació de lloc i plaça.
1463, juny 3. Olit [16]. Queixa per les pròrrogues de Joan II i petició de buscar un altre jutge o de buscar-lo ell.	1463, juliol 4. Olit [17]. Assenyala que si el rei torna a prorrogar la batalla, serà ell qui busque un altre jutge.
1463, juliol 12. Falces [20]. Comunica que va a buscar un altre jutge perquè l'altre contrincant n'ha perdut el dret.	1463, juliol 23. Saragossa [22]. Adverteix que és a ell a qui correspon buscar un altre jutge i parteix per a fer l'elecció.
	1463, agost 22. Alcalá la Real [27]. Comunica que ha triat com a nou jutge el rei Ismaïl de Granada i una nova plaça per a dur a terme la batalla.
1463, octubre 22. Bolonya [31]. Comunica que ha triat com a nou jutge Borsio, duc de Mòdena i marquès de Ferrara, i un nou emplaçament.	

¶⁸ Document 5. Cfr. M. DE RIQUER, *L'arnés del cavaller: armes i armadures catalanes medievals*, Barcelona, 1968, p. 98. Riquer compara les semblances de l'arnés proposat per Lluís Crespí amb les de la peça conservada en la Wallace Collection de Londres. *Vid.* també M.

DE RIQUER, *Caballeros medievales y sus armas*, Madrid, UNED, 1999; V. CIRLOT, «El juego de la muerte. La elección de las armas en las fiestas caballerescas de la España del s. XV», *Boletín de la Sociedad Castellonense de Cultura*, 77 (2001), pp. 37-57.

L'1 de gener de 1463, a València, Lluís Crespí fa testament,⁹ per bé que l'1 de juny encara roman a la ciutat, de la qual s'absenta fins al 9 de març de 1464, data en què tornarà a estar present segons consta en un acta notarial en què Lluís Crespí reconeix haver rebut de Caterina Borja, muller de Joan del Milà, 4.500 sous per quitament d'un censal de 300 sous de pensió anual.¹⁰

Joan II, que havia acceptat ser jutge en la batalla Crespí-Blanes, prorrogà reiteradament la celebració de l'acte, tal vegada buscant acabar amb el problema sense necessitat d'arribar a les armes:

- 1a convocatòria: 7 de gener de 1463 (Sant Julià)
- 1a pròrroga: 24 de juny de 1463 (Sant Joan). Tudela
- 2a pròrroga: 3 de juliol de 1463
- 3a pròrroga: 10 de juliol de 1463
- 4a pròrroga: 15 de juliol de 1463
- 5a pròrroga: per a 60 dies després

El mateix Zurita es fa ressò als seus *Anales* d'aquesta batalla i les pròrrogues corresponents:

Por este tiempo, como si faltara en qué emplear la gente de guerra en las armas, dos caballeros muy caudalosos del reino de Valencia tenían en aquel Reino puesta la tierra en guerra y en gran disensión de bando; y eran Luis Crespí de Valldaura y Francesc Berenguer de Blanes. Y el rey les había señalado campo de batalla en la ciudad de Tudela para el día de san Juan Baptista. De allí les prorrogó el día de la batalla para el domingo 3 de julio en la ciudad o villa donde él se hallare con su corte. Después, estando en la villa de Olit, a 2 de julio, prorrogó el día de la batalla para 14 del mismo mes; y hallándose en aquel lugar, llegado el plazo, revocó aquel auto de batalla por vía de prorrogación, por no dar lugar que aquellos caballeros entrasen en trance de batalla tan reprobado.¹¹

Les successives pròrrogues ens informen tant del recorregut d'ambdós combatents, com de l'itinerari reial:

- 1462: 19 de maig, Saragossa; 22 d'agost, Tàrrega; 30 de novembre, Balaguer.
- 1463: 7 de gener, Belxít; 23 de juny, Tudela; 2-4 de juliol, Olit; 9 de juliol, Falces; 14 de juliol, Olit.
- 1464: 13 de gener, Cascant; 20-22 de gener, Saragossa; 25 de juliol, Guimerà.

¶⁹ Document 13. ¶¹⁰ ACO, *Fons Crespí de Valldaura*, lligalls III-30 i III-31. ¶¹¹ Cfr. Jerónimo

ZURITA, *Anales de Aragón* (A. Canellas López, ed.), Saragossa, CSIC, 1977, vol. 7, p. 461.

Després de tantes pròrrogues, ambdós cavallers decidiren buscar un nou jutge. Lluís Crespí trobà el rei Ismaïl de Granada, i Francesc Berenguer feu al comte de Borsio, duc de Mòdena i marquès de Ferrara. Les citacions per als dos arribaren creuades a València sense localitzar els destinataris, que estaven l'un a Íllora (1 de novembre de 1463) i l'altre a Ferrara (24 d'abril de 1464). El mateix va ocórrer amb l'ordre de Joan II d'acatar una nova pròrroga, raó per la qual, com que cap dels dos litigants no va comparèixer al lloc de la batalla, ambdós cavallers se sentiren vencedors. La voluntat de Joan II de posar pau a la situació és testimoniada pels jurats de València en una lletra de 30 de juny de 1463:

E tant com és al trellat dels testimonis produhits per en Francesch de Blanes e Crespí Valldaura en lur debat, reebuts per lo nostre síndich, que lo senyor rey demanà, jatsia cascuna de les dites parts ne tinga ja trellat segons relació del dit síndich, encara, emperò, a superabundant cautela, vos trametem lo dit trellat ab la present. Plàcia-us de continent referir-ho axí al dit senyor rey.¹²

La nòmina de persones i llocs no acaba ací. Per part de Lluís Crespí actuen com a procuradors Pere Llorens i Andreu Mateu, trompetes; Pere Guerau i Andreu Mateu, notaris; mossén Antoni Joan, Francesc Valeriola i Francesc Martí, cavallers de València; Guillem Mascó, donzell; Joan Benedit i Luis Tornero, notaris de Saragossa; Juan Galán i Pascual García de Galve, notaris i oficials d'Alcalá la Real. Per part de Francesc Berenguer de Blanes, Bernat Martines, trompeta, Bernat de Penya-roja, ciutadà de València, i Joanot Ivarra, «moço de espuelas». El seguici de cavallers i generosos, familiars i amics, que acompanyaren en Blanes i en Crespí encara s'allarga: Guillem Crespí, fill de Lluís, i Jofre de Blanes; a més del testimoni d'uns viatgers que coincidiren amb Francesc Berenguer al seu pas per França en uns moments de tensió amb el rei d'Aragó, i un llarg etcètera que apareix als índexs.

Vinculats a l'escenari i el protocol de les justes i batalles hi havia els reis d'armes o heralds (*herauts*): Aragon, rei d'armes de Joan II; Calàbria, rei d'armes per part de Lluís Crespí i herald de Ferran d'Aragó, rei de Nàpols i Sicília, i Jerusalem, herald per part de Francesc Berenguer de Blanes.

L'inici de la revolta a Catalunya i la necessitat d'ajudes del rei d'Aragó, ofès perquè l'havien desobeït i havien buscat nous jutges, portà al final del litigi. Rubio Vela resumeix l'actitud de la majoria de la noblesa valenciana: «... la casi totalidad del estamento militar valenciano [...], no solo no participaron en la segunda insurrección del principado, sino que se reincorporaron a una sociedad que combatió contra aquella, en la que sus familias destacaron por su militancia realista».¹³

¶¹² AMV, *Lletres Missives*, 26, f. 7v (RUBIO VELA, *op. cit.*, 2016, p. 101).

¶¹³ Cfr. A. RUBIO VELA, *op. cit.*, 2016, p. 101.

El 13 de gener de 1464, a Cascant, Lluís Crespí prestava homenatge a Joan II, rei de la Corona d'Aragó, davant el vicecanceller Joan Pagès i el secretari, el notari Joan Cristian.¹⁴ Cinc mesos després, el 25 de juliol, el mateix rei li concedia el privilegi de la jurisdicció total sobre el seu senyoriu de Sumacàrser.¹⁵ Havia valgut la pena tot l'esforç i perill de quasi dos anys. Però, la influència dels Blanes va seguir els seus camins. Encara en 1465, el braç militar presentà un greuge en les Corts per a que el rei no dificultara ni impedira els «deseiximents», i posava com a exemple el comportament de Joan II en la batalla Crespí-Blanes.¹⁶ Per una altra part, el fet que Crespí acudira a un rei infidel, li portà com a conseqüència l'excomunicació, que no fou anul·lada fins un breu pontifici de 8 de gener de 1482 des de Roma.¹⁷ Més tard, i encara que Vidal Castellar d'Orís de Blanes, fill de Francesc Berenguer, i Lluís Crespí de Valldaura firmaren «capítols sobre aemprius» i termes entre els seus senyorius, una sentència amb diversos jutges —entre els quals estava el metge i home de prestigi Jaume Roig— va obrir de nou el conflicte.¹⁸ Cinquanta anys després, la qüestió continuava amb un nou desafiament entre els seus fills i hereus: Jeroni d'Íxer, descendent de Francesc Berenguer, i Francesc Crespí de Valldaura, fill de Lluís Crespí de Valldaura.

La presència dels Blanes a València cal vincular-la al bisbe Vidal de Blanes (1356-1369).¹⁹ El prelat es va encarregar d'atraure i instal·lar a la ciutat part dels membres del seu llinatge. Els Blanes constituïen un grup de la noblesa menor que començà a prendre protagonisme sota l'ombra dels Cabrera, amb l'ajut de Jaume II i Pere IV. La coincidència de les seues armes, «en camp de gules, una creu d'argent», portà cronistes i genealogistes, i els mateixos membres de la família, a vincular la seua noblesa amb els Savoia.²⁰ Es conserven diversos dietaris i «llibres de compte e rahó» de la família dispersos entre l'Arxiu del Regne de València, el de Protocols de Barcelona i alguns arxius privats, tots ells amb genealogies forçades i sols documentades des del segle XIV.²¹ El bisbe Vidal de Blanes, ja s'ha dit, era fill de Vidal o Ramon de Blanes, senyor de les Escales, la Bisbal i la baronia de Sant Jordi, amb càrrecs i missions al servei de Jaume II des del 1308. Després de prendre possessió del càrrec, va portar a València el seu germà Guillem de Blanes, que va contraure matrimoni amb Francesca Fabra. El fill que tingueren, Guillem Ramon de Blanes, es casà amb Damiata Castellà i va adquirir

¶ ¹⁴ Document 36. ¶ ¹⁵ Document 38. ¶ ¹⁶ Document 39. ¶ ¹⁷ Document 40. ¶ ¹⁸ Document 41. ¶ ¹⁹ Cfr. V. PONS ALÓS, «Vidal de Blanes, obispo de Valencia (1356-1369). La cercanía de Aviñón», *Valencianos en la Historia de la Iglesia*, V, València, Universidad CEU San Pablo/Facultad de Teología San Vicente Ferrer,

2014, pp. 9-46. ¶ ²⁰ Encara Martí de Vicianà ens parla d'aquest fet (*Crónica de la ínclita y coronada ciudad de Valencia*, Valencia, 1564/1972, II, ff. 41v-42r). ¶ ²¹ Cfr. C. LÓPEZ RODRÍGUEZ, *Nobleza y poder político. El Reino de Valencia (1416-1446)*, València, Universitat de València, 2005.

els senyorijs d'Albalat dels Tarongers, Montalt i Segart. Vidal de Blanes i Castellà, conegut també com Vidal Castellà d'Oris, heretà els senyorijs i, després d'ocupar els càrrecs d'agutzil de Joan I i de majordom de Martí l'Humà (1392), fou nomenat «lochtinent de governador de València» el 1413.²² Ell mateix, junt amb els Vich, els March i els Martorell, formà part, almenys entre 1403 i 1405, del grup de cavallers de la cort d'Alfons, duc de Gandia, un altre dels seus valedors.²³ El seu cosí germà, nebot també del bisbe de València, Francesc de Blanes, fou bisbe de Girona primer (1408-1409) i de Barcelona després (1409-1410), a més de canceller de la Corona d'Aragó. Un altre parent seu, Pere de Blanes, fou nomenat el 1395 cardenal del títol de Santa Pràxedes, comunament anomenat el cardenal d'Espanya. Més tard, foren també senyors de Canet d'en Berenguer i de Cotes, a la Ribera del Xúquer. Del primer dels llocs tingueren la senyoria amb l'enllaç de Vidal Castellà d'Oris, virrei de Mallorca, amb Joana Berenguer.²⁴

Més tard, els Blanes agafaren més protagonisme quan van ajudar els Trastàmara i quan van heretar els vincles dels Berenguer i dels Vallterra, cognom que passà a ser el principal del seu llinatge amb el matrimoni de Francesc Berenguer de Blanes, virrei de Mallorca (1478), fill de Vidal de Blanes o Castellà d'Oris, anterior virrei de Mallorca (1466), amb Isabel de Vallterra, filla i hereua del vincle després de la mort del seu pare, Joan de Vallterra.²⁵

Encara que la presència del llinatge dels Blanes a la ciutat de València es documenta amb anterioritat a la presa de possessió del bisbe Blanes, com ho demostra el fet que el 23 d'agost de 1353, el consell de la ciutat elegira Ramon de Blanes i Francesc Esplugues perquè, junt amb els jurats, taxaren els béns dels cavallers per a contribuir a les obres de la nova muralla de la capital,²⁶ el seu posicionament definitiu entre els llinatges de la noblesa del regne vindrà de la mà del nou bisbe. El prelat no sols s'encarregà de portar el germà i els nebots perquè

¶ ²² Vidal de Blanes fou ambaixador del rei a Sicília amb l'infant Martí (1392), a França amb motiu de la detenció de Ramon de Blanes (1396) per qüestions del Cisma amb Castella i davant Benet XIII (1402), al qual va ajudar a fugir d'Avinyó el 1403, i també fou representant del rei d'Aragó al Concili de Pisa (1409).

¶ ²³ Aquests anys rebia com a salari del duc 1.000 i 1.500 sous en dos pagaments. Cfr. A. CUENCA ADAM, «Un registro de los duques de Gandía (1402-1406). Regestas e índices», *Estudis Castellonencs*, 2 (1984-1985), pp. 493-587. ¶ ²⁴ Mossén Vidal d'Oris *olim* de Blanes testava el 1427 dotant d'un «drap imperial» i un aniversari a la capella de Sant Antoni de

la catedral, on volia ser soterrat (ACV, *Còdices*, 82, f. 150v). Sobre els Berenguer, *vid.* M. CIVERA I GÓMEZ, *Morvedre hebreu (segles XIII-XVI)*, Catarroja, Afers, 2009, pp. 293-296.

¶ ²⁵ Sobre els Vallterra *vid.* H. BORJA CORTIJO, J. CORBALÁN DE CELIS Y DURÁN, «La biblioteca del señor de Torres Torres: el doncel Joanot de Vallterra», *Estudis castellonencs*, 8 (1998/99), pp. 181-197; ÍD., «Los Vallterra y la capilla del Salvador: nuevas interpretaciones», *Boletín de la Sociedad Castellonense de Cultura*, 72 (1996), pp. 179-188; H. BORJA CORTIJO, *Història d'Algímia*, València, Ajuntament d'Algímia d'Alfara, 2001. ¶ ²⁶ AMV, *Manuals de Consells*, A-11, f. 12v.

ocuparen càrrecs al govern de la ciutat i regne de València; a més, els va aconseguir un digníssim enterrament en una de les capelles de la girola de la catedral: la capella del Sant Bult, abans de San Antoni.²⁷ El 20 de febrer de 1391 el consell de la ciutat autoritzà els Blanes a obrir un «atzucac» privat darrere del seu domicili, a la plaça dels Predicadors, parròquia de Sant Esteve, pels bons serveis fets a la ciutat pel bisbe Vidal de Blanes;²⁸ el 1411 la casa del cavaller Vidal de Blanes estava en l'àmbit de la parròquia de Santa Caterina. Com a indicador del seu protagonisme entre la noblesa valenciana pot servir el fet que el 1421 el rei Alfons V el Magnànim li assenyalava Vidal de Blanes (†1429) que havia estat nomenat governador del regne de València abans que altres nobles «pus antichs e ben merexents».²⁹

Francesc Berenguer de Blanes o Francesc Vidal de Blanes, un dels protagonistes de la batalla, era fill de Vidal de Blanes, conegut també com a Vidal Castellà d'Oris de Blanes (1435-1478), virrei de Mallorca, i de Joana Berenguer. El 1478 fou nomenat, com el seu pare, virrei de Mallorca. Els textos de la batalla documenten també el seu oncle Jofre de Blanes i els seus germans Jofre de Blanes i Vidal Castellà d'Oris de Blanes. Francesc Berenguer de Blanes va contraure matrimoni amb Isabel de Vallterra. El seu fill, com va ocórrer en molts altres llinatges valencians, canvià el cognom patern pel de la mare: Joan de Vallterra, *olim* Vidal de Blanes.

Per la seua part, Lluís Crespí de Valldaura (†1491), l'altre protagonista, era fill de Guillem Crespí de Valldaura (†1451), qui el 1433 va adquirir el senyoriu de Sumacàrcer i des del 1415 havia deixat de ser ciutadà i havia ingressat en la nòmina de nous cavallers, i de Yolant Mascó, i net de Nicolau Valldaura, tots ells llinatges de la oligarquia urbana de la ciutat. Aquesta política d'enllaços va contribuir al matrimoni de Lluís amb Damiata Bou (†1487), filla de Guerau Bou. Lluís no sols va mantenir el prestigi i posició del seu pare, sinó que el va superar amb diversos privilegis que consolidaven la seua posició en el grup de cavallers i generosos del regne de València, i en el seu senyoriu de Sumacàrcer. Especialment, els que li va concedir Joan II per l'ajut a la Corona en les campanyes de Catalunya, França i Granada: jurisdicció total del lloc, barca, castell i diverses franqueses. Sobre el seu destacat lideratge dintre de la noblesa valenciana, emparentat ja amb

¶ ²⁷ J. SANCHIS SIVERA, *La Catedral de Valencia. Guía histórica y artística*, València, Imprenta de Francisco Vives Mora, 1909, pp. 308-309, assenyalava que en aquesta capella, la primera del rerecor —hui del Rosari—, «en la parte derecha [...] está la sepultura de Berenguer de Blanes, gobernador de Valencia, que murió en 1413». En el sepulcre, escut amb la creu dels Blanes

i les veneres dels Berenguer en bordura. Una altra llauda sepulcral procedent de la capella dels Blanes es conserva ara al Museu de la Catedral de València. ¶ ²⁸ AMV, *Manuales de Consells*, A-19, f. 198r. Cfr. E. VIDAL BELTRÁN, *Valencia en la época de Juan I*, València, Universitat de València, 1974, p. 37. ¶ ²⁹ ARV, *Real* 31, ff. 133v-134r. Cfr. C. LÓPEZ, *op. cit.*, p. 347.

els llinatges més importants, cal assenyalar les prop de 50 marmessories que va assumir, o les reiterades vegades que ocupà el càrrec de síndic i portaveu de l'estament militar. El 1491, als 91 anys, moria al seu palau de Sumacàrcer, com un autèntic patriarca, mantenint el càrrec de síndic del braç militar. Els testaments i codicil de Lluís Crespí, jurat i justícia de València en diverses ocasions, a més del seu dietari autògraf, documenten un fill il·legítim i dotze de legítims (alguns morts poc després de nàixer): Gaspar, Guillem —que l'acompanyà en la batalla amb Blanes—, Baltasar, Jeroni, Delfina, Pere, Lluís, Lluïset, Ausiàs i Francesc, el segon dels quals serà el protagonista de l'altre combat a ultrança que documentem. Ausiàs Crespí de Valldaura (†1522), després d'un procés amb el seu germà bessó Francesc, va heretar títols i senyorijs després de la mort del seu germà major Guillem en la guerra el 1472. Havia nascut primer i per tant li corresponia legítimament la successió.³⁰

El 1514-1515 els Crespí de Valldaura tornen a ser protagonistes d'un altra batalla a ultrança, ara entre Francí Crespí de Valldaura, fill de Lluís Crespí, senyor de Sumacàrcer, i Jeroni d'Íxer, senyor d'Alfarrasí i cavaller de l'orde de Santiago.³¹ Aquesta vegada sí que es durà a terme la lluita armada a Burgos el dia 1 de juny de 1515, davant el rei Ferran II el Catòlic com a jutge.³² Aquesta segona batalla entre els dos llinatges segueix els mateixos passos, però amb nous protagonistes. Un encontre en el camí reial de Xàtiva entre Jeroni d'Íxer i Francí Crespí de Valldaura serà el desencadenant del litigi. Segons Crespí, Íxer havia fugit fins arribar a la Pobla Llarga

e a llançades vos derroquí als peus del meu ginet, e vehent-vos en tanta necessitat, me mogué lo ànimo a haver de vós pietat, no fent en vós més del que fins allí fet havia, deixant-vos la vida com de aquella ninguna necessitat tingués. E que millor que vós se'n deuria recordar e com vos portaren a Xàtiva en andes.

Segons Íxer, Crespí mentia, l'havia abordat a traïció acompanyat d'un grup de quatre homes a cavall, «e contra tot stil de cavalleria».

¶³⁰ Sobre els Crespí de Valldaura, *vid.* V. PONS ALÓS, *El señorío de Sumacàrcer en la Baja Edad Media. De mudéjares a moriscos*, Xàtiva, 1995.

¶³¹ Documents 44 a 57. ¶³² *Cfr.* M. MADRAMANY Y CALATAYUD, *Tratado de la nobleza de Aragón y València comparada con la de Castilla*, València, Josef y Tomás de Orga, 1788. Apèndix de documents, doc. IV, pp. VII-X (edició facsímil: València, París-Valencia, 1985). Sobre

el tema, *vid.* també C. GAIER, *Armes et combats dans l'univers medieval*. II. Brussel·les, 2004; M. KEEN, *La caballería*, Barcelona, Ariel, 1986, pp. 115-138, 168-191, 265-288; E. DE LEGUINA, *Torneos, jineta, rieptos y desafíos*, Madrid, Ricardo Fe, 1904, p. 97; M.ª C. QUINTANILLA RASO, *Nobleza y caballería en la Edad Media*, Madrid, Arco Libros, 1996, fonamentalment pp. 52-54 i 57-66.